

Az Evelyn Hugo hét férje és a Daisy Jones & The Six
New York Times bestsellerszerzőjétől

Szikrázó Malibu

fineq
selection

TAYLOR JENKINS REID

TAYLOR JENKINS REID

Szikrázó Malibu

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

MALIBU LÁNGRA LOBBAN.

Ez a hely már csak ilyen, időről időre ezt teszi.

Amerika közép-nyugati síkságain tornádók söpörnek végig. Délen árvizek pusztítanak. A Mexikói-öbölben hurrikánok tombolnak.

Kalifornia pedig ég.

A vidék már akkor folyton lángra kapott, amikor még a csumas indiánok lakták, Krisztus előtt 500-ban. Tüzek pusztítottak az 1800-as években, amikor a spanyol gyarmatosítók maguknak követelték a földet. Lángolt 1903. december 4-én, amikor a ma Malibunak nevezett terület még Frederick és May Rindge tulajdonában állt. A lángok a partnak majdnem ötven kilométerét égették fel, és bekebelezték a házaspár viktoriánus tengerparti házát is.

1917-ben és 1929-ben, jóval azután, hogy az első filmsztárok ideköltöztek, Malibu ismét kigyulladt. Aztán 1956-ban és 1958-ban is, amikor már a szörfösök és a strandoló lányok is megérkeztek a partjaira. 1970-ben és 1978-ban, miután a hippik letelepedtek a szurdokaiban.

Lángra kapott 1982-ben, 1985-ben, 1993-ban, 1996-ban, 2003-ban, 2007-ben és 2018-ban. És a köztes időkben is.

Mert Malibunak már csak ilyen a természete: égnie kell.

Malibu városhatárán tábla áll, rajta a felirat: MALIBU, 43 KILOMÉTER FESTŐI SZÉPSÉG. A hosszú, keskeny város majdnem ötven kilométernyi területen öleli a karcsú partszakaszt. Főleg óceán és hegyek alkotják, és

egy kétszer kétsávos autópálya, a Pacific Coast Highway – vagy röviden PCH – szeli ketté.

A PCH-től nyugatra homokos part fonja körbe a Csendes-óceán ragyogóan kék hullámain. A part mentén több helyen is szorosan álló tengerparti nyaralók szegélyezik az autópályát, keskeny, magas alakjukkal versenyeznek a kilátásért. A part helyenként egyenetlen, köves. A hullámok élénken szikráznak. A levegőben sós víz illata terjeng.

Közvetlenül a PCH keleti oldalán hatalmas, kopár hegyek húzódnak. Zsályazölden, umbrabarnán, sivatagi cserjékkel, elvadult fákkal, száraz bozóttal uralják a látóhatárt.

Aszályos vidék. Igazi puszkaporos hordó. A szellő egyszerre áldás és csapás.

A szárazföld belseje felől érkező forró, erős szél – amit itt csak Santa Anaként ismernek – sebesen bukik át a hegyeken és völgyeken a part-ra. A babona szerint káoszt és zűrzavart hoz magával. Ám valójában katalizátor.

A száraz sivatagi erdőben egyetlen szikra lobogó lánggá nőhet, majd izzó narancssárgán és vörösen égve elszabadulhat. Felfalhatja a vidéket, sűrű, fekete füstöt bocsáthat a levegőbe, ami eltakarja az eget, több kilométernyi szakaszon elhalványítja a napot, és közben a hamu hóként hullik.

A növények – a bozótos, a cserjék, a fák – és az otthonok – a kunyhók, a villák, a kis házak, a tanyák, a szőlőültetvények, a farmok – füstté válnak, csupán felperzselt föld marad utánuk.

Ám közben a föld megújul, új életet teremt.

Pusztítás. És megújulás, a hamvakból való felemelkedés. Ez a tűz története.

• • •

Az 1983-as malibui tűzvész nem a száraz dombokról indult, hanem a partról.

Pontosabban a Cliffside Drive 28150-es szám alól, Nina Riva otthonából, augusztus 28-án, vasárnap hajnalban, Los Angeles történelmének egyik legnevezetesebb partijáról.

Az évente megrendezésre kerülő buli úgy éjfél körülre teljesen elvadult.

Reggel hét órára Malibu partszakasza lángokban állt.

Mert ahogy Malibu természetéhez hozzátartoznak a lángok, úgy volt jellemző valakire a pusztítás, és az, hogy utána egyszerűen elsétáljon a helyszínről.

1983. augusztus 27.,
szombat

Első rész

Reggel 7:00-től este 19:00-ig

7:00

NINA RIVA FELÉBREDT, DE A SZEMÉT MÉG NEM NYITOTTA KI.

Lassan eszmélt, mintha a tudata finoman tárná fel előtte ezt az új napot. Egy ideig még a mellkasa alatt hullámozó szörfdeszkájával álmodott, majd a valóság fokozatosan beszívárgott az elméjébe. Mindössze tizenkét óra múlva több százan lepik el a házát. Ahogy kezdett magához térni, ismét eszébe jutott, hogy minden egyes vendége ismerni fogja a megalázó incidens részleteit.

Hagyta, hogy átjárja az önsajnálát, és továbbra sem pillantott ki szempillái függönyén.

Ha fülelt, alig kivehetően, de hallotta a szirt alatt partnak csapódó hullámokat.

Mindig is olyan házra vágyott, amelyben a testvéreivel nőttek fel az Old Malibu Roadon. Egy viharvert tengerparti kis házra, ami cölöpökön nyújtózik az óceán fölé, közel a PCH-hez. Kellemes emlékeket őrzött az ablakra hulló vízpermetről, a talajt tartó félig rothadt fáról és a rozsdásodó fémről. Olyan teraszról ábrándozott, amiről lepillantva a magasra törő víz fogadja, ahonnan hallgathatja a lába alatt hangos robajjal megtörő hullámokat.

Azonban Brandon a szirten akart letelepedni.

Így hát ezt a csupa üveg- és betonvillát vette meg a Point Dume-hegyfok sziklafalán, tizenöt méterrel a part fölött, ahonnan meredek ösvény és lépcső vezetett le a csapdosó hullámokhoz.

Nina erősen koncentrálna fülelte az óceán hangját, de továbbra sem nyitotta ki a szemét. Miért tette volna? Nem akadt semmi látnivaló.

Brandon nem volt az ágyában. Ahogy a házban sem. De még csak Malibuban sem. Épp a Beverly Hills Hotelben tartózkodott, annak rózsaszín stukkói és zöld pálmái között. Ezen a korai órán bizonyára Carrie Sotót öleli álmában. Amikor felébred, nagy, mancszerű kezével félresöpri majd a nő haját, hogy megcsókolhassa a nyakát. Aztán együtt kezdenek el csomagolni a U.S. Openre.

Uhh.

Nina nem utálta Carrie Sotót, amiért ellopta tőle a férjét. Mégpedig abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy a férjeket nem lehet ellopni. Carrie Soto nem volt tolvaj. Brandon Randall volt áruló.

Ő az oka annak, hogy Nina Riva a következő szalagcím alatt szerepelt a *Now This* magazin augusztus 22-i számának a címlapján: ÖSSZETÖRT SZÍVŰ NINA: AZ AMERIKAI ÁLOMPÁR VÉGE.

Egy teljes cikk szólt arról, hogyan hagyta el a profi teniszező férje nyilvánosan a profi teniszező szeretőjéért.

A címlapfotó egész hízelgő volt. A Maldív-szigeteki fürdőruhás fotózás egyik képét vették elő, ami pár hónapja készült. Egy fuksziaszínű, magas combkivágású bikinit viselt. Sötétbarna szemét és sűrű szemöldökét hosszú, barna, épp csak egy kicsit vizes hatású, enyhén göndörödő haj keretezte, amire rásütött a nap. És persze jól kivethető volt híres ajka is. Az ívelt alsó ajak, rajta a keskenyebb felsővel – ez volt a Riva-ajak. Így nevezték el, miután az apjának, Micknek köszönhetően híressé vált.

Az eredeti képen Nina egy szörfdeszkát tartott a kezében, a sárga és fehér háromszkeges száznolcvannolc centis Town & Country. A címlapról ezt kivágták, de ehhez már hozzászólt.

Raktak még más képeket is a cikkhez. Az egyikén Nina a Ralphs üzlet parkolójában volt látható három héttel ezelőtt. Egy fehér bikinit viselt, amire virágos nyári ruhát húzott. Épp egy Virginia Slims cigaretta-t szívott, és egy hatos pakk Tab üdítő volt nála. Ha az ember elég alaposan szemügyre vette, látszott, hogy sír.

Beszúrtak mellé az apjáról egy fotót, ami még a hatvanas évek közepén készült. A magas, sötét hajú és klasszikusan sármos Mick Riva fürdőnadrágban, hawaii mintás ingben és szandálban állt a Trancas

Market előtt egy Marlboróval és egy szatyor élelmiszerral. A képek fölött a következő volt olvasható: AZ ALMA NEM ESIK MESSZE A RIVA-FÁJÁTÓL.

A címlapon egy híres ember dobott feleségének állították be, a cikkben pedig egy híres férfi lányaként. Valahányszor eszébe jutott, megszült az állkapcsa.

Végül kinyitotta a szemét, és felnézett a plafonra. Úgy, ahogy volt, egy szál bugyiban felkelt az ágyból. Lement a betonlépcsőn a járólappal kirakott konyhába, elhúzta a hátsó udvarra néző üvegajtót, és kilépett a teraszra.

Beszívta a sós levegőt.

Még nem volt meleg a reggel, az összes part menti városon végigfutó szellő a szárazföld felől fúj. Nina vállát cirógatta a szél, miközben végigment a tökéletesre nyírt gyepen, a merev fűszálak a lábujjai közé csúsztak. Addig sétált, amíg elérte a szirt szélét.

A horizontot nézte. A víz tintakéken ragyogott. A nap úgy egy órája kelt fel. Az óceán felett hol lebukó, hol felroppenő sirályok éles hangon rikácsoltak.

A hullámok jók voltak, egyenletesen fodrozódtak a Little Dume-partszakasz felé. Egy ideig figyelte, ahogy visszavonulnak anélkül, hogy valaki meglovagolná őket. Szomorú látvány volt. Egyedül törtek meg, nem akadt senki, aki meghódítsa őket.

Nina szívesen megtette volna.

Hagyta volna, hogy az óceán most is meggyógyítsa, ahogy mindig.

Lehet, hogy olyan házban élt, amit magától sosem választott volna. Lehet, hogy elhagyta a férfit, akihez már nem is tudta, miért ment hozzá. De ez a víztömeg az ő óceánja. Malibu pedig az otthona.

Amit Brandon sosem értett meg, az az, hogy Malibuban nem a luxus miatt ragyogó az élet, hanem a megszelídítetlen természet közelsége miatt.

Nina fiatalkorának Malibuja inkább volt vidékies, semmint városi. A lankákon ösvények kígyóztak és szerény kunyhók álltak.

Nina épp azt szerette a szülővárosában, hogy a hangyák megjelentek a konyhapulton, és a pelikánok néha odarondítottak a terasz szélére.

A kövezetlen utak szélén lóürülék ült, miután a szomszédok arra lovgoltak el a piacra menet.

Egész életében ezen a keskeny kis partszakaszon élt, és tudta, nemigen tudja megakadályozni, hogy megváltozzon. Látta, hogyan nővik ki magukat a szerény tanyák középosztálybeli házakká. Most pedig már a túlméretezett villák kezdték uralni a partot. Ilyen gyönyörű kilátással csak idő kérdése volt, hogy a mocskosan gazdagok felbukkanjanak.

De az igazán meglepő inkább az, hogy Nina hozzáment az egyikükhöz. És most már akár tetszett neki, akár nem, a világnak ez a kis darabkája hozzá tartozott.

Pár pillanat, és Nina megfordul, hogy visszamenjen a házba. Felveszi a fürdőruháját, aztán visszajön pontosan ugyanide, majd leereszkedik a szirt oldalán, és kihozza a szörfdeszkáját a homokos parton álló bódéból.

De abban a pillanatban Nina az esti partira gondolt, amin szembe kell néznie azzal a rengeteg emberrel, aki mind tudja, hogy a férje elhagyta. Nem mozdult. Nem állt még készen arra, hogy megforduljon.

Ehelyett Nina Riva ott állt még egy ideig a sosem vágyott szirt szélén, kinézett a túl messze lévő vízre, és csendes életében most először beleüvöltött a szélbe.

– VÁRJ MEG ITT!

Jay Riva kipattant CJ-8 dzsipjéből, átugrotta a másfél méter magas kaput, végigsétált a kavicsos behajtón, és bekopogott a nővére házának ajtaján.

Senki sem nyitott ajtót.

– Nina! – kiáltott be. – Ébren vagy?

A családi hasonlóság szembetűnő volt. Jay ugyanolyan karcsú és magas volt, mint Nina, de inkább erőteljes, semmint vékony. Barna szeme, hosszú szempillái és rövid, zilált haja olyanfajta sármot kölcsönzött neki, amivel már bizonyos előjogok járnak. Szörfös fürdőnadrágjában, fakó pólójában, napszemüvegében és flipflopjában pontosan úgy festett, ahogy az egy szörfbajnoktól elvárható.

Jay ismét kopogott, ezúttal kicsit hangosabban. Továbbra sem hallott odabentről semmit.

Kész lett volna addig dörömbölni, amíg Nina kimászik az ágyból. Mert tudta, hogy végül ajtót nyitna. De nem ez volt a megfelelő alkalom arra, hogy seggfej legyen vele. Úgyhogy inkább sarkon fordult, ismét az orrára tolta Wayfarer napszemüvegét, és visszament a dzsiphez.

– Ma reggel csak ketten leszünk – mondta.

– Fel kellene keltenünk – felelte Kit. – Nem akarna lemaradni ezekről a hullámokról.

A kicsi Kit! Jay beindította a motort, és óvatosan, nehogy a hátul lévő deszkák lecsússzanak, egy Y megfordulással visszahajtott az útra.

– Ugyanazt az időjárás-jelentést nézi, mint mi – érvelt Jay. – Tud a hullámokról. Nincs szüksége ránk.

Kit eltűnődött ezen, és kinézett az ablakon. Vagyis elnézett arra, ahol az ablak lett volna, ha a kocsinak lett volna ajtaja.

Kit karcsú, alacsony termetű és sportos testalkatú volt, csupa ín és napbarnította bőr. Hosszú, barna haját a citromlé és a napfény tette világosabbá, orrnyergén és orcáján szeplők ültek zöld szeme és telt ajka között. Úgy festett, mint a nővére miniatűr mása, csak hiányzott belőle a kecsesség és a könnyedség. Gyönyörű volt, de talán egy kicsit esetlen. Esetlen, de talán gyönyörű.

– Aggódom miatta, hátha depressziós – szólalt meg végül Kit. – Ki kell mozdulnia a házból.

– Nem *depressziós* – felelte Jay. Elérte a kereszteződést, ahol a környék kisebb útjai rácsatlakoztak a PCH-re. Előbb balra, majd jobbra nézett, próbálta jól időzíteni a kikanyarodást. – Egyszerűen csak dobták, ennyi.

Kit a szemét forgatta.

– Amikor Ashley-vel szakítottunk... – folytatta Jay. Most már a PCH-en száguldottak észak felé. Tőlük jobbra a hegyek lába látszott, balra a végtelen, kék óceán húzódott. Az ellenszél olyan erősen süvített, hogy Jaynek fel kellett emelnie a hangját. – Én is kiborultam, de aztán túltettem magam rajta. Nina is túlteszi magát rajta. A kapcsolatok így működnek.

Jay mintha elfelejtette volna, hogy amikor Ashley szakított vele, anyyira kiborult, hogy majdnem két hétig nem is volt hajlandó elismerni a történeteket. De Kit ezt nem akarta megemlíteni, mert azzal azt kockáztatta volna, hogy a bátyja rákérdez az ő szerelmi életére. Kit már húszéves volt, de még soha senkivel nem csókolózott. És ennek a ténynek a súlyát minden egyes nap minden egyes percében érezte, hol jobban, hol kevésbé. Ha a szerelemről volt szó, a bátyja gyakran úgy beszélt vele, mintha még gyerek lenne, és Kit ilyenkor érezte, hogy elpirul – éppúgy zavarában, mint mérgében.

Piros lámpához közeledtek, és Jay lassított.

– Csak azt mondom, hogy most valószínűleg jót tenne neki, ha bemenne a vízbe – terelte vissza a szót Kit Ninára.

– Ne aggódj miatta! Minden rendben lesz – mondta Jay.

Mivel senki más nem volt a keresztveződésnél, a gázra lépett és továbbhajtott, hiába nem váltott még a lámpa.

– Amúgy sem kedveltem Brandont – tette hozzá Kit.

– Dehogynem – pillantott rá Jay a szeme sarkából.

Igaza volt. Kit valóban kedvelte Brandont. Nagyon is. Ahogy mindannyian.

A szél erősen süvített, ahogy az autó gyorsult, és egy ideig egyikük sem szólalt meg. Jay nemsokára nagy ívben megfordult, és megállt az út szélén a County Line közelében. A homokos partszakasz Malibu legészakibb részén terült el, ahol egész évben szörfösök lebegtek a vízben.

A délnyugati fodrozódással az átbukó hullámok elég magasak voltak ahhoz, hogy át lehessen alattuk suhanni. És így talán fel is lehet vágni egy kicsit, ha kellő szögben törnek.

Jay első és harmadik helyezést ért el két amerikai szörfbajnokságon. Az elmúlt három év mindegyikében jutott neki egy-egy címlap a *Surfer's Monthly* magazinban. Az O'Neill szponzorálta, a RogueSticks pedig felkereste egy ajánlattal, hogy készek legyártani egy Riva elnevezésű rövid deszka kollekción. Közkedvelt esélyese volt az abban az évben először megrendezésre kerülő hawaii Triple Crown bajnokságsorozatnak.

Jay tudta magáról, hogy jó. De azt is, hogy a figyelem egy része csak is az apja miatt irányul rá. Néha nehéz volt megállapítani, pontosan mikor köszönheti ennek a rivaldafényt. Mindannyian Mick Riva kísértő árnyékában éltek.

– Készen állsz, hogy megmutassuk ezeknek a köklereknek, hogy kell csinálni? – kérdezte Jay.

Kit ravaszán mosolyogva bólintott. A bátyja önteltségét egyszerre találta dühítőnek és szórakoztatónak. Jayt egyesek talán a kontinens legizgalmasabb feltekerő szörfösének tartották, ám Kit számára ő csak a bátyja volt, akinek az ugratásai kezdtek elavulttá válni.

– Igen, menjünk! – felelte.

Ahogy kiszálltak az autóból, egy alacsony srác kiszúrta őket. Seth Whittles. Nedves fürdőnadrágja félig lecsúszott a csípőjén, vizes haja a fejére simul. Épp finom vonású arcát dörgölte egy törülközővel.

– Csá, haver! Gondoltam, hogy összefutunk – szólt oda Jaynek, ahogy megkerülte a dzsipet. – Elképesztőek a csőhullámok.

– Az biztos – felelte Jay.

Seth egy évvel volt fiatalabb nála, és az iskolában is az egy évvel alatta lévő osztályba járt. Felnőttként ugyanazokban a körökben mozogtak, ugyanazokat a hullámokat lovagolták meg. Jay úgy érezte, mintha Seth mindezt egyfajta diadalként élné meg.

– Nagy buli lesz ma este – jegyezte meg a fiú.

Hangjában épp csak egy árnyalatnyi hengegés csendült. Kit azonnal értette, Seth ezzel csak azt hangsúlyozza, hogy őt is meghívták. Elkapta Seth pillantását. A fiú úgy mosolygott rá, mintha csak most venné észre, hogy ő is a világon van.

– Helló! – köszönt.

– Szia! – mondta Kit.

– Igen, áll még a buli, haver – felelte Jay. – Ninánál, a Point Dume-nál, épp mint tavaly.

– Klassz, klassz – válaszolta Seth.

Fél szemmel továbbra is Kitet figyelte.

Miközben Seth és Jay tovább beszélgetett, Kit kivette a deszkákat a kocsí hátuljából, és mindkettőt bekente viasszal. Aztán elkezdte levonszolni őket a partra. Jay utolérte, és elvette tőle a sajátját.

– Tehát Seth is jön ma este – mondta.

– Én is úgy vettem ki – felelte Kit, és rákötötte a deszka madzagját a bokájára.

– Eléggé... megbámult – folytatta Jay.

Korábban még sosem vette észre, hogy bárki is így végigméri a hűgát. Ninát persze folyton stírólték, de Kitet nem.

Jay új szemmel nézett a hűgára. Most már dögösnek számít, vagy mi? De képtelen volt komolyabban elgondolkozni a kérdésen.

– Lehet.

– Jó srác, de azért fura – mondta Jay. – Hogy valaki így megbámulja a hűgomat, miközben én is ott vagyok...

– Már húszéves vagyok – jegyezte meg Kit.

– Akkor is – ráncolta a homlokát Jay.

– Nos, inkább a halál, mint hogy smároljak Seth Whittlesszel – jelentette ki Kit. Felegyenesedett, és felvette a deszkáját. – Szóval felesleges emiatt álmatlanul hánykolódnod.

Jay úgy gondolta, Seth egész elfogadhatóan néz ki. És rendes srác. Folyton belezúgott valakibe, akit aztán vacsorázni meg hasonló helyekre vitt. Kit rosszabbat is kifoghatott volna. De néha nem tudott kiigazodni a húgán.

– Mehetünk? – kérdezte Kit.

– Aha – bólintott Jay.

Azzal megindultak a hullámok felé, ahogy életük során már számtalanszor. Lefeküdtek a deszkára, és egymás mellett kieveztek a vízre.

Máris többen lebegtek azon a részen, ahol az érkező hullámok megtörttek. Jay azonban kiemelkedett közülük, ez tisztán látszott abból, ahogy a vizet szelte. A többiek felfigyeltek a közeledésére, és arrébb úsztak, hogy odaengedjék őket.

Jay és Kit épp a hullám csúcán állt fel a deszkán.

HUD RIVA magas, sportosan karcsú testvéreivel ellentétben alacsony és köpcös volt, és míg a nap nyáron a többiek bőrét bronzosra barnította, ő inkább csak leégett. Azonban ő volt közülük a legokosabb. Így azt is pontosan tudta, mivel jár mindaz, amit tesz.

Épp tizenhárom kilométerre délre tartózkodott, a Zuma Beachen, egy szabálytalanul parkoló Airstream lakókocsiban, a fivére volt barát-nője, Ashley lába között.

Azonban ő nem így fogalmazott volna. Számára ez szeretkezés volt. Egyszerűen túl sok érzelem társult az egészhez, minden lélegzetvételhez, ahhoz, hogy jelentéktelenebb szót aggasson rá.

Hud szerette Ashley gödröcskését, zöld szemét és aranyszínű haját. Imádta, hogy a lány képtelen rendesen kimondani az *antropológia* szót, hogy mindig megkérdezi, hogy van Nina és Kit, és hogy a kedvenc filmje a *Benjamin közlegény*.

Imádta kissé kiálló fogát, amit csak akkor lehetett észrevenni, ha nevetett. Valahányszor a lány rajtakapta Hudot, hogy a fogát nézi, zavarában eltakarta a száját, és még jobban nevetett. És Hud ezt is szeretete benne.

Ilyenkor Ashley gyakran a karjára csapott, és így szólt:

– Hagyd abba! Zavarba hozol.

De a szeme továbbra is csillogott, és ebből Hud tudta, hogy a lány is szereti őt.

Ashley gyakran mondogatta neki, mennyire szereti széles vállát és hosszú szempilláit. És azt, ahogy törődik a családjával. Csodálta a tehetségét, és hogy a világ sokkal szebbnek tűnt Hud lencséin keresztül,

mint előtte. Csodálta, hogy Hud ugyanúgy bemegy a veszélyes hullámok közé, mint a szörfösök, csak úszva vagy egy jet-skin egyensúlyozva a ki tudja, hány kilós fényképezőgéppel, hogy tökéletes fényben és szögben örökítse meg, mire képes Jay a deszkán.

Ashley a kettő közül ezt gondolta nagyobb bravúrnak. Hiszen nemcsak Jay került fel három év alatt háromszor a *Surfer's Monthly* címlapjára, hanem Hud is. A leghíresebb képeket mind ő készítette Jayről. Semmi sem hiányzott róluk: látható volt az átbukó hullám, a vízen sikló deszka, a vízpermet, a horizont...

Lehet, hogy Jay meg tudta lovagolni a hullámokat, de Hud volt az, aki mindezt széppé varázsolta. A Hudson Riva név is szerepelt mindhárom magazinban. Ashley úgy hitte, Jaynek éppúgy szüksége van Hudra, ahogy Hudnak Jayre.

Amikor Ashley Hud Rivára nézett, egy csendes férfit látott, akinek nincs szüksége figyelemre vagy elismerésre. Akinek a munkája magáért beszél. Egy férfi fiú helyett.

Így aztán Hud jobban férfinak érezhette magát mellette, mint korábban bármikor.

Ashley zihálva vette a levegőt, ahogy Hud gyorsabban mozgott. Ismerte a lány testét, tudta, mire van szüksége. Nem először csinálta, de nem is másodszer vagy tizedszer.

Miután végeztek, Ashley felhúzta maga mellé a fiút. A levegő fülledt volt. Minden ablakot és ajtót becsuktak, mielőtt egyáltalán csókolózni kezdtek, féltek, hogy meglátják, meghallják, vagy akár *megérik* őket. Ashley felült, és résnyire nyitotta az ágy melletti ablakot, hogy beengedje a kinti szellőt. A sós légáram felfrissítette a párás levegőt.

Odakintről családok és kamaszok hangja szűrődött be, a hullámok hömpölyögve nyaldosták a partot, a legközelebbi toronyban az egyik vízimentő a sípjába fújt. Malibu sok partszakaszára korlátozott volt a bejárás, de a Zuma-partra, erre a PCH-hez közeli, széles, finom homokkal borított szabad területre bárki kimehetett. Egy ilyen nap egész Los Angelesből idevonzotta a családokat, akik próbáltak kifacsarni még egy utolsó, emlékezetes napot a nyári vakációból.

– Szia! – köszönt Ashley halkán, félénk mosollyal.

– Szia! – felelte Hud elbűvölve.

Megfogta Ashley bal kezét, és ujjait a lányéi közé fűzve játszani kezdett vele.

Feleségül tudná venni. Korábban senki iránt nem érzett így, de most igen. Mintha már születésétől fogva erre készült volna, de persze az nem volt lehetséges.

Hud készen állt egészen odaadni magát Ashley-nek, mindent, amije volt, amit adni tudott. Álmai esküvőjét és annyi gyereket, amennyit csak a lány szeretne. Mások miért találják olyan nehéznek, hogy elköteleződjenek egy nő mellett? Számára teljesen természetesnek tűnt.

Hud még csak huszonhárom éves volt, de máris készen állt arra, hogy férj legyen, hogy családot alapítson, és közös életet kezdjen Ashley-vel.

Csak meg kellett találnia a módját, hogy mindezt elmondja Jaynek.

– Szóval... ma este – szólalt meg Ashley, miközben felült, hogy felöltözzön.

Felhúzta sárga bikinialóját és fehér pólóját, aminek a mellkasán a kék és arany UCLA felirat díszelgett.

– Várj!

Hud is felült, közben majdnem beverte a fejét a plafonba. Csupán egy tengerészkkék kordbársony rövidnadrág volt rajta. A talpára homok tapadt. Mint mindig. Így nőtt fel a testvéreivel. Homok tapadt a lábukra, homok volt a padlón, a kocsijukban, a táskájukban, a zuhanyzó lefolyójában.

– Vedd le a pólódat! Kérlek! – mondta Hud, és közben előrehajolva felkapta a fényképezőgépét.

Ashley a szemét forgatta, de mindketten tudták, hogy eleget fog tenni a kérésnek.

Miközben Hud beállította a keresőt, egyenesen a lányra nézett.

– Olyan vagy, akár egy festmény.

Ashley ismét a plafonra szegezte a pillantását.

– Ez olyan béna duma!

Hud elmosolyodott.

– Tudom, de esküszöm, még soha egyetlen lánynak sem mondtam ilyet.

Ez igaz volt.

Ashley a karját keresztelve megfogta a pólója alsó szegélyét, majd áthúzta a fején. Hosszú, homokszínű haja a hátára és a vállára omlott. Közben Hud lenyomva tartotta a zárkioldó gombot, a vetkőzés minden egyes lépését megörökítette.

Ashley tudta, hogy gyönyörű lesz a lencséken keresztül. Minél többször kattant a fényképezőgép, annál jobban ellazult, tündökölt a tudattól, hogy Hud figyeli. Lassan a bikinialsójához nyúlt, és kioldotta a madzagait. Három gyors kattánás után a földre hullt.

Hud egy pillanatra, alig észrevehetően megdermedt, lenyűgözte a lány hajlandósága, a kezdeményező hozzáállása, hogy még jobban felfedje magát a fényképezőgép előtt, mint ahogy arra kérte. Tovább fényképezett, újabb és újabb képeket készített a lányról. Ashley leült az ágyra, és keresztbe tette a lábát. Hud egyre közelebb és közelebb araszolt hozzá a géppel.

– Ne hagyj abba! – kérte Ashley. – Fotózd le az egészet!

Azzal lehúzta Hud nadrágját, hagyta, hogy a padlóra hulljon, és rátapasztotta a száját a fiúra. Hud addig fotózott, amíg végeztek. Ekkor a lány felnézett rá, és így szólt:

– Ezeket ne mutasd meg senki másnak! Neked kell előhívnod őket, oké? De így örökre megőrizheted őket. Mert szeretlek.

– Oké – felelte Hud, miközben továbbra is elképedve bámult a lányra.

Annyi hihetetlen jelzővel tudta volna illetni egyszerre. Ashley magabiztos volt annyira, hogy ilyen sebezhetőnek mutatkozzon előtte. Kész volt örömet kínálni neki, de közben ő irányított. Hud mindig nyugalmat érzett a közelében, még ha a lány fel is csigázta közben.

Ashley felállt, visszakötötte a bikinialsóját, és egyfajta meggyőződéssel ismét felhúzta a pólóját.

– Tehát, mint mondtam, a ma esti buli... – Hudra nézett, hogy felmérje a reakcióját. – Szerintem nem kellene mennem.

– Azt hittem, eldöntöttük... – kezdte Hud, de Ashley közbevágott.

– A családodnak így is épp elég baja van. – Belebújt a szandáljába. – Nem gondolod?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ninára gondolsz? – kérdezte Hud, és követte Ashley-t az ajtóhoz.
– Hamar túlteszi magát rajta. Ennél nehezebb dolgokon is keresztülment már.

– Ez még inkább engem igazol – mondta Ashley. Kilépett a lakókocsiból, talpa a homokba mélyedett, a nap a szemébe tűzött. Hud csupán egy lépéssel maradt le mögötte. – Nem akarok látványosság lenni. A családod...

– Feltűnést kelt? – segítette ki Hud.

– Pontosan. És nem akarok újabb problémát okozni Ninának.

Bár Ashley eddig csak párszor találkozott Ninával, mindig figyelmes volt vele, és Hud épp ezt találta benne olyan elbűvölőnek már az elejétől kezdve.

– Tudom, de... el kell mondanunk nekik – felelte Hud. Magához húzta a lányt, átölelte a vállát, a fejét az álla alá igazította. Csókot nyomott a hajára, beszívta kókuszos és banános napolaja illatát. – El kell mondanunk Jaynek – pontosított.

– Tudom – felelte Ashley. A fejét Hud mellkasának döntötte. – Csak nem akarok én lenni *az* a lány.

– Milyen lány?

– A ribanc, aki a testvérek közé áll.

– Hé! – nyugtatta Hud. – Az, hogy beléd szerettem, az én hibám. Nem a tiéd. És ez volt életem legjobb hibája.

A sors olykor melléfog. Ezt a következtetést vont le Hud. Csak így tudta értelmezni élete egynémely eseményét. Bármilyen kéz vezérelte is őt és mindannyiukat egy adott jövő felé... lehetetlennek tűnt, hogy néha ne hibázzon.

Van, hogy nem a megfelelő fivér találkozik először a lánnyal. Nem kell ezt túlbonyolítani. Hud és Ashley... egyszerűen csak helyrehozza a sors tévedését.

– Már nem is értem, miért voltam együtt Jayvel – mondta Ashley.

Elhúzódott Hudtól, de ujjaitak továbbra is összekulcsolták.

– Én már akkor sem értettem, amikor először megláttalak – felelte Hud. – Emlékszem, azt gondoltam, *ez a lány nem tartozik Jayhez.*

– Úgy hitted, inkább hozzád tartozom?

Hud megrázta a fejét.